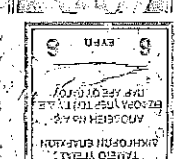
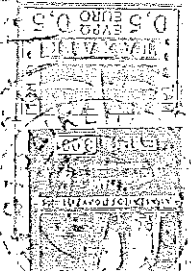
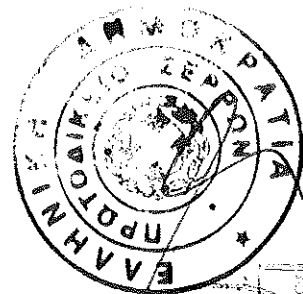


Αριθμός απόφασης: 450/2014
(Αριθμός κατάθεσης αίτησης Ασφ 239/2014)
ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΣΕΡΡΩΝ
(διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων)



ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τη Δικαστή Αικατερίνη Ντόκα, Πρόεδρο
Πρωτοδικών.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του, χωρίς τη σύμπραξη
Γραμματέα, στις Σέρρες στις 23 Σεπτεμβρίου 2014, για να δικάσει τη με
αριθμό έκθεσης κατάθεσης Ασφ 239/2014 αίτηση, με αντικείμενο την
προσωρινή επιδίκαση απαίτησης από συγγενικά δικαιώματα, μεταξύ :

ΤΗΣ ΑΙΤΟΥΣΑΣ: Της αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρίας με την
επωνυμία «ΓΕΑ – GRAMMO ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ, ΕΝΙΑΙΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ
ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΕΙΣΠΡΑΞΗΣ ΤΟΥ ΣΥΓΓΕΝΙΚΟΥ
ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ
ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ/ΕΚΤΕΛΕΣΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ», με το διακριτικό τίτλο «ΓΕΑ
– GRAMMO ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ», που εδρεύει στο Δήμο Φιλοθέης Αττικής
και εκπροσωπείται νόμιμα, που παραστάθηκε δια της πληρεξουσίας της
δικηγόρου Αθηνών η οποία κατέθεσε σημείωμα.

ΤΟΥ ΚΑΘ' ΟΥ Η ΑΙΤΗΣΗ :

κατοίκου ο οποίος παραστάθηκε μετά των πληρεξουσίων του
δικηγόρων οι οποίοι
κατέθεσαν σημείωμα.

ΚΑΤΑ ΤΗ ΣΥΖΗΤΗΣΗ της υπόθεσης στο ακροατήριο οι
πληρεξούσιοι δικηγόροι των παριστάμενων διαδίκων ανέπτυξαν τους
ισχυρισμούς τους και ζήτησαν να γίνουν δεκτοί.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

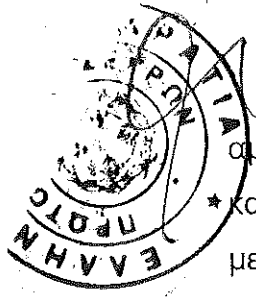
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

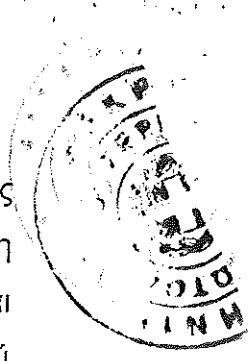
Με τις διατάξεις του όγδοου κεφαλαίου που περιλαμβάνει τα άρθρα 46
έως 53 του ν. 2121/1993 «Πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και
πολιτιστικά θέματα», καθιερώθηκε η προστασία των συγγενικών προς την
πνευματική ιδιοκτησία δικαιωμάτων, δηλαδή των δικαιωμάτων σε εργασίες
(«εισφορές» κατά την ορολογία του νόμου), που σχετίζονται με την



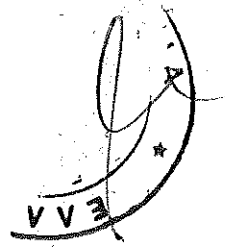
πνευματική ιδιοκτησία ή έχουν κάποιες ομοιότητες με αυτή, δεν μπορούν βεβαίως να αναχθούν σε αυτοτελή πνευματικά έργα, διότι δεν εμφανίζουν τα κρίσιμα στοιχεία της πνευματικής δημιουργίας, συμβάλλουν όμως, και μάλιστα πολλές φορές καθοριστικά, στη δημόσια εκτέλεση, στην αναπαραγωγή και γενικά στη διάδοση των έργων αυτών. Ο καθορισμός των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων προκύπτει από τους κανόνες που αναγνωρίζουν τα σχετικά δικαιώματα. Έτσι, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 46 § 1, 47 § 1 και 48 § 1 του ίδιου νόμου, εισφορές παρέχουν κυρίως οι καλλιτέχνες που ερμηνεύουν ή εκτελούν τα έργα και οι παραγωγοί υλικών φορέων ήχου και εικόνας. Οι εισφορές των προσώπων αυτών χρήζουν προστασίας, ώστε να μη γίνονται αντικείμενο οικειοποίησης και εκμετάλλευσης από τρίτους, η δε προστασία αυτή θεμελιώνεται στη διάταξη του άρθρου 49 του ως άνω νόμου (ΕφΘεσ 259/2010 Αρμ 2011.414, ΕφΘεσ 2178/2008 ΝΟΜΟΣ). Με το εν λόγω άρθρο καθιερώνεται ανεκχώρητο ενοχικό δικαίωμα εύλογης και ενιαίας αμοιβής υπέρ των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα καθώς και των παραγωγών των υλικών αυτών φορέων (φωνογραφημάτων), με την επιφύλαξη της υποχρεωτικής ανάθεσης της είσπραξης και διαχείρισης του δικαιώματος αυτού στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης και μετά την τροποποίηση του άρθρου 49 του ν. 2121/1993 με το άρθρο 46 §1 του ν. 3905/2010 [ΦΕΚ Α 219/23-12-2010] με την οποία προστέθηκαν στο εν λόγω άρθρο οι §§ 6 και 7, οι οποίες προβλέπουν τη δημιουργία ενός ενιαίου οργανισμού συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων που θα εκπροσωπεί όλους τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, κατά αποκλειστικότητα στον ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων. Ρητά δε ορίζεται υπό του νόμου ότι ο εν λόγω ενιαίος οργανισμός, υπό τον όρο της έγκρισής του από το αρμόδιο Υπουργείο, σύμφωνα με το άρθρο 54 του ν. 2121/1993, είναι ο μόνος αρμόδιος, και δη κατ' αποκλειστικότητα, να διαπραγματεύεται και να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής με τους χρήστες και να διεκδικεί δικαστικώς ή εξωδίκως την καταβολή αυτής και να εισπράττει αυτήν. Συγκεκριμένα, στη διάταξη του άρθρου 49 του ν. 2121/1993, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 81 του ν. 3057/2002 [ΦΕΚ Α 239/10-10-2002] και τροποποιήθηκε εκ νέου με το άρθρο 46 του Ν. 3905/2010 [ΦΕΚ Α 219/23-12-2010] και υπό τον τίτλο «Δικαίωμα εύλογης

αμοιβής» ορίζονται τα εξής: «§ 1. Όταν υλικός φορέας ήχου (ή εικόνας ή ήχου και εικόνας) που έχει νόμιμα εγγραφεί χρησιμοποιείται για ραδιοηλεκτρονική μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο, όπως ηλεκτρομαγνητικά κύματα, δορυφόροι, καλώδια, ή για παρουσίαση στο κοινό, ο χρήστης οφείλει εύλογη και ενιαία αμοιβή στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα και στους παραγωγούς των υλικών αυτών φορέων. Η αμοιβή αυτή καταβάλλεται υποχρεωτικά σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των σχετικών δικαιωμάτων ... § 2. Το δικαίωμα εύλογης αμοιβής των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών που προβλέπεται από την πρώτη παράγραφο του παρόντος άρθρου είναι ανεκχώρητο, με την επιφύλαξη της υποχρεωτικής ανάθεσης της είσπραξης και διαχείρισης στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης που λειτουργούν σύμφωνα με τα άρθρα 54 έως 58 του παρόντος νόμου. § 3. Οι εισπραττόμενες αμοιβές κατανέμονται εξ ημισείας μεταξύ ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και παραγωγών των υλικών φορέων. Η κατανομή των εισπραττόμενων αμοιβών μεταξύ των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και μεταξύ των παραγωγών γίνεται κατά τις μεταξύ τους συμφωνίες που περιέχονται στον κανονισμό του κάθε οργανισμού συλλογικής διαχείρισης. § 6. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης των συγγενικών δικαιωμάτων που λειτουργούν με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού μπορούν να συστήσουν ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων με σκοπό την είσπραξη της εύλογης και ενιαίας αμοιβής που προβλέπεται στις παραγράφους 1, 2 και 3 του παρόντος άρθρου. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης που λειτουργούν με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού αναθέτουν κατά αποκλειστικότητα στον ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης την εξουσία να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια και να εισπράττει τη σχετική αμοιβή από τους χρήστες. Ο ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων κατά τη διάρκεια της λειτουργίας του είναι ο μόνος αρμόδιος να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια και να εισπράττει τη σχετική αμοιβή από τους χρήστες. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και





του ενιαίου οργανισμού συλλογικής διαχείρισης, το ύψος της εύλογης αμοιβής και οι όροι πληρωμής καθορίζονται από το μονομελές πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων. Οριστικά περί της αμοιβής αποφαινεται το αρμόδιο δικαστήριο ύστερα από αίτηση του ενιαίου εισπρακτικού οργανισμού συλλογικής διαχείρισης. Για τη χορήγηση της έγκρισης λειτουργίας στον ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων, καθώς και για κάθε άλλο θέμα που αφορά τη συλλογική διαχείριση εφαρμόζονται οι διατάξεις των άρθρων 54 έως 58 του ν. 2121/1993. §7. Εκκρεμείς δίκες κατά την ίδρυση του ενιαίου οργανισμού συλλογικής διαχείρισης συνεχίζονται από τους αρχικούς διαδίκους έως την αμετάκλητη περάτως τους». Από τις ανωτέρω διατάξεις του άρθρου 49 του ν. 2121/1993 μετά την τροποποίησή του με το άρθρο 46 του ν. 3905/2010, προκύπτει ότι η αμοιβή που καθιερώνεται με το ανωτέρω άρθρο είναι ενιαία, υπό την έννοια ότι προσδιορίζεται στο συνολικό ποσό αυτής για όλες τις κατηγορίες δικαιούχων με την ίδια απόφαση και πληρώνεται μια φορά από το χρήστη, κατανεμομένη μεταξύ των δικαιούχων και δη μεταξύ αφενός των μουσικών και ερμηνευτών-εκτελεστών και αφετέρου των παραγωγών. Το δικαίωμα της εύλογης αμοιβής των προαναφερομένων είναι ανεκχώρητο και η είσπραξη της υποχρεωτικά εκ του νόμου ανατίθεται στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των δικαιωμάτων αυτών, οι οποίοι πλέον -ήτοι μετά την τροποποίηση του άρθρου 49 του ν. 2121/1993 με το άρθρο 46 του ν. 3905/2010- και εφόσον λειτουργούν με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού, μπορούν να συστήσουν ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων με σκοπό την είσπραξη της προβλεπόμενης στην §1 του άρθρου 49 του ν. 2121/1993 εύλογης και ενιαίας αμοιβής και μάλιστα να αναθέτουν κατά αποκλειστικότητα στον ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης την εξουσία να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια και να εισπράττει τη σχετική αμοιβή από τους χρήστες. Επομένως, ο ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων που λειτουργεί κατά τους όρους των άρθρων 54 έως 58 του ν. 2121/1993, είναι ο μόνος αρμόδιος να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια και να



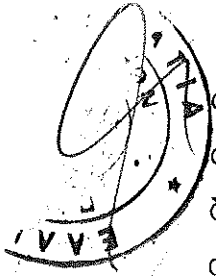
εισπράττει τη σχετική αμοιβή από τους χρήστες. Για την επίτευξη του σκοπού αυτού, μάλιστα, καταρτίζει κατάλογο με τις αμοιβές που απαιτεί από τους χρήστες (αμοιβολόγιο), ο οποίος γνωστοποιείται στο κοινό με δημοσίευσή του στον ημερήσιο τύπο (άρθρο 56§ 3 ν. 2121/1993). Ο υπολογισμός δε της απαιτούμενης αμοιβής, κατά τις συνδυασμένες διατάξεις των άρθρων 55 § 1β', 58 και 32 § 1 του ν. 2121/1993, γίνεται, κατ' αρχάς, σε ποσοστό επί των ακαθάριστων εσόδων ή εξόδων ή συνδυασμού των ακαθάριστων εξόδων και εσόδων, που πραγματοποιούνται από την επαγγελματική δραστηριότητα αυτού που εκμεταλλεύεται το έργο και προέρχονται από την εκμετάλλευσή του. Εάν όμως η βάση υπολογισμού της ποσοστιαίας αμοιβής είναι πρακτικά αδύνατο να προσδιορισθεί ή ελλείπουν τα μέσα ελέγχου για την εφαρμογή της ή τα έξοδα που απαιτούνται για τον υπολογισμό και τον έλεγχο είναι δυσανάλογα με την αμοιβή που πρόκειται να εισπραχθεί, αυτή μπορεί να υπολογισθεί σε ορισμένο, κατ' αποκοπή ποσόν. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και του ενιαίου οργανισμού συλλογικής διαχείρισης, το ύψος της εύλογης αμοιβής και οι όροι πληρωμής καθορίζονται από το μονομελές πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων. Οριστικά περί της αμοιβής αποφαινεται το αρμόδιο δικαστήριο ύστερα από αίτηση του ενιαίου εισπρακτικού οργανισμού συλλογικής διαχείρισης (βλ. ΕφΑθ 915/2010 ΔΙΜΕΕ 2010.240, ΕφΘεσ 843/2010 ΤραπενομΠληρΝΟΜΟΣ-ΕφΠειρ 701/2003 ΠειρΝομ 2003.423 που αφορούν οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης). Από την ανάγνωση των παραπάνω διατάξεων προκύπτει ότι ο νόμος, ενώ προβλέπει την υποχρέωση καταβολής εύλογης αμοιβής στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες και στους παραγωγούς των υλικών φορέων, δεν προχωρεί και στον καθορισμό του ύψους της αμοιβής αυτής. Προβλέπει ωστόσο, ότι σε περίπτωση διαφωνίας ανάμεσα στον ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης και στους χρήστες, για τον προσωρινό καθορισμό της εύλογης αυτής αμοιβής αρμόδιο είναι το μονομελές πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων. Έτσι με τη διάταξη του άρθρου 49 § 6 εδ. ε' του ν. 2121/1993 όπως η § 6 προστέθηκε με το άρθρο 46 § 1 του ν. 3905/2010 προσδιορίζεται ο δικαστικός τρόπος επίλυσης της διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και του ενιαίου οργανισμού συλλογικής διαχείρισης για το ύψος της εύλογης αμοιβής και τους όρους της πληρωμής της. Προς αποφυγή μάλιστα χρόνου μεγάλης αναμονής για τον



οριστικό καθορισμό προβλέπει και τη δυνατότητα καθορισμού από το μονομελές πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (άρθρο 49 § 6 εδ. δ' του ν. 2121/1993 όπως η § 6 προστέθηκε με το άρθρο 46 § 1 του ν. 3905/2010).

Περαιτέρω, σύμφωνα με τη διάταξη άρθρου 49 § 6 εδ. στ' του ν. 2121/1993 όπως ισχύει μετά την τροποποίηση του άρθρου 46 § 1 του ν. 3905/2010 «για κάθε άλλο θέμα που αφορά τη συλλογική διαχείριση εφαρμόζονται οι διατάξεις των άρθρων 54 έως 58 ν. 2121/1993» και ως εκ τούτου ισχύουν και για το νεοδημιουργηθέντα ενιαίο οργανισμό διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων τα οριζόμενα στα άρθρα 54 έως 57 ν. 2121/1993, τεκμήρια νομιμοποίησης και αντιπροσώπευσης, τα οποία κατά το άρθρο 58 του ίδιου νόμου εφαρμόζονται αναλόγως στη διαχείριση και προστασία των συγγενικών δικαιωμάτων (γενικότερα για το ζήτημα βλ. σχετικά: Γεωργίου Κουμάντου, «Πνευματική Ιδιοκτησία», 8η έκδοση 2002, σελ. 359- 378 και 380 επ., Μιχαήλ-Θεοδώρου Μαρίνου, «Πνευματική Ιδιοκτησία», 2000, σελ. 251-272, 299-317, Κωνσταντίας Κυπρούλη, «Το συγγενικό δικαίωμα των ερμηνευτών εκτελεστών καλλιτεχνών», 2000, σελ. 109-149, Διονυσίας Καλλινίκου, «Τα θεμελιώδη θέματα του ν. 2121/1993 για την πνευματική ιδιοκτησία και τα συγγενικά δικαιώματα», 1994, σελ. 158 επ., 164). Ο νομοθέτης έχοντας υπόψη του τις κατά το προγενέστερο δίκαιο δυσκολίες των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης να προστατεύουν δικαστικά ή εξώδικα τα δικαιώματα των δικαιούχων δημιουργών κ.λπ. (ΕφΘεσ 843/2010, ΜΠρΘεσ 25197/2008 ΝΟΜΟΣ - βλ. Γ. Κουμάντο, όπ.π., σελ. 368 σημ. 752) «διευκόλυνε» τους οργανισμούς αυτούς, για να επιτελέσουν τους σκοπούς τους, με δικονομικά προνόμια, τα οποία απολαμβάνει πλέον και ο ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων. Έτσι από τη διάταξη της § 2 του άρθρου 55 του ν. 2121/1993, όπως το άρθρο αυτό τροποποιήθηκε με το άρθρο 46 ν. 3905/2010 [ΦΕΚ Α' 219/23-12-2010] προκύπτει ότι ο ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης που λειτουργεί με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού τεκμαίρεται ότι έχει την αποκλειστική αρμοδιότητα διαχείρισης όλων των έργων ή όλων των πνευματικών δημιουργών για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σ' αυτόν οι σχετικές εξουσίες και επίσης τεκμαίρεται ότι εκπροσωπεί όλους ανεξαιρέτως τους δικαιούχους, ημεδαπούς και

ρ

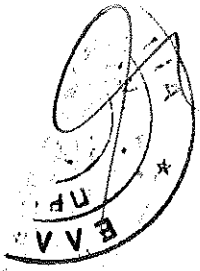


αλλοδαπούς, και όλα ανεξαιρέτως τα έργα τους. Ο ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης μπορεί να ενεργεί πάντα, δικαστικώς ή εξωδίκως, στο δικό του όνομα. Αρκεί δε η δειγματοληπτική αναφορά των έργων που έγιναν αντικείμενο εκμετάλλευσης χωρίς την απαιτούμενη άδεια και δεν απαιτείται η πλήρης απαρίθμηση των έργων αυτών. Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το εισαγόμενο από τη διάταξη αυτή μαχητό τεκμήριο λειτουργεί όχι μόνο αποδεικτικά, αλλά και νομιμοποιητικά (ΕφΘεσ 843/2010 ΝΟΜΟΣ, ΕφΑΘ 6252/2004 ΔΕΕ 2005.425, ΜΠρΚοζ 284/2011 και σημείωμα Κων. Κυπρούλη ΔΙΜΕΕ 2011.376, ΜΠρΘεσ 25197/2008 ΝΟΜΟΣ). Το εισαγόμενο από τη διάταξη αυτή τεκμήριο είναι μαχητό αφού σύμφωνα με τη διάταξη της § 4 του άρθρου 55 του ν. 2121/1993 «Αν αμφισβητηθεί από το δικαιούχο ότι ορισμένο έργο, που περιεχόταν στη δήλωση της § 2 του παρόντος άρθρου και στη σύμβαση που καταρτίστηκε με το χρήστη με βάση τη δήλωση αυτή, ανήκε στην αρμοδιότητα του οργανισμού, ο οργανισμός οφείλει να συντρέξει με κάθε τρόπο τον αντισυμβαλλόμενο του χρήστη και ιδίως να παρέμβει στη σχετική δίκη». Περαιτέρω, είναι δυνατόν ο ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης να διαχειρίζεται συγγενικά δικαιώματα με σκοπό την είσπραξη της εκ του άρθρου 49 § 1 του ν. 2121/1993 εύλογης και ενιαίας αμοιβής, όχι μόνο ελλήνων φορέων, αλλά και αλλοδαπών. Για το σκοπό αυτόν οι ημεδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης δικαιούνται, σύμφωνα με το άρθρο 72 § 3 του ν. 2121/1993, να συνάπτουν συμβάσεις αμοιβαιότητας με τους αντίστοιχους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής. Με τις συμβάσεις αυτές, οι αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης παρέχουν πληρεξουσιότητα ή μεταβιβάζουν στους ημεδαπούς οργανισμούς τα δικαιώματα που έχουν οι πρώτοι προς το σκοπό της διαχείρισής τους στην Ελλάδα (βλ. Μ.Θ. Μαρίνο «Πνευματική ιδιοκτησία» σελ. 302-303) και οι τελευταίοι αναθέτουν κατά αποκλειστικότητα στον ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης την εξουσία να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια και να εισπράττει από τους χρήστες τη σχετική αμοιβή και για τους αλλοδαπούς δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων, ήτοι τους αλλοδαπούς εκτελεστές, μουσικούς, ερμηνευτές, τραγουδιστές και παραγωγούς υλικών φορέων ήχου, για τη χρήση του καλλιτεχνικού ρεπερτορίου τους στην ημεδαπή, και με βάση τις διατάξεις της



Διεθνούς Σύμβασης της Ρώμης «περί της προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοτηλεόρασης», η οποία κυρώθηκε με ν. 2054/1992 και αποτελεί, πλέον αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού μας δικαίου. Η Σύμβαση αυτή: α) εξομοιώνει τους αλλοδαπούς με τους ημεδαπούς δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων, παραχωρώντας στους πρώτους την «εθνική μεταχείριση», ήτοι τη μεταχείριση που το ημεδαπό δίκαιο επιφυλάσσει στους ημεδαπούς δικαιούχους των δικαιωμάτων αυτών (βλ. τα άρθρα 2, 4 και 5 § 1 του Ν. 2054/1992) και β) παρέχει την «εθνική μεταχείριση» ακόμα και σε αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή παραγωγούς φωνογραφημάτων, μη προερχόμενους από συμβαλλόμενο με την προαναφερόμενη διεθνή σύμβαση κράτος, εφόσον η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος, έλαβε μεν χώρα στο μη συμβαλλόμενο αυτό κράτος, πλην όμως τούτο, εντός το αργότερο τριάντα ημερών από την αρχική έκδοση και δημοσίευσή του, παρουσιάσθηκε στο κοινό και δημοσιεύθηκε και στην Ελλάδα, ως συμβαλλόμενη, όπως προαναφέρθηκε, με την ως άνω διεθνή σύμβαση χώρα (βλ. το άρθρο 5§2 του Ν. 2054/1992), γεγονός που έχει ως συνέπεια όλα σχεδόν τα αλλοδαπής προέλευσης μουσικά έργα να καλύπτονται από την προστασία που παρέχει η Διεθνής Σύμβαση της Ρώμης και συνακόλουθα και το ελληνικό δίκαιο, ακόμα και αν τα έργα αυτά προέρχονται από μη συμβαλλόμενο κράτος, όπως, μεταξύ άλλων, είναι και οι Η.Π.Α., αφού λόγω της ραγδαίας εξέλιξης και τελειότητας των σύγχρονων μέσων επικοινωνίας, τα μουσικά έργα και ιδίως εκείνα που προέρχονται από τις μουσικά αναπτυγμένες χώρες, επιτυγχάνουν, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, την ταχεία και οπωσδήποτε την πριν από την πάροδο της τριακονθήμερης προθεσμίας δημοσίευση και παρουσίασή τους, ιδιαίτερα στις χώρες της αναπτυγμένης μουσικά Ευρώπης, συμπεριλαμβανομένης και της Ελλάδας (ΕφΘεσ 929/2010 ΕΕμπΔ 2010.997, ΜΠρΘεσ 25197/2008 ΝΟΜΟΣ).

Στην προκειμένη περίπτωση, με την υπό κρίση αίτηση, κατ' ορθή εκτίμηση του δικογράφου, η αιτούσα εκθέτει ότι αποτελεί ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων που συνεστήθη νόμιμα από τους τρεις ειδικότερα αναφερόμενους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων που λειτουργούν με έγκριση του Υπουργού



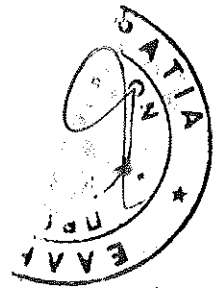
Πολιτισμού και Τουρισμού και δη α] του 'Όργανισμού συλλογικής διαχείρισης και προστασίας των δικαιωμάτων των παραγωγών υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας' με το διακριτικό τίτλο 'GRAMMO' , που αντιπροσωπεύει το σύνολο των ελλήνων παραγωγών υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας, β] του 'Όργανισμού συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων τραγουδιστών-ερμηνευτών ΣΥΝ.Π.Ε.', με το διακριτικό τίτλο 'ΕΡΑΤΩ', που αντιπροσωπεύει το σύνολο των ελλήνων ερμηνευτών και γ] του 'Όργανισμού συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων ελλήνων μουσικών ΣΥΝ.Π.Ε.' με το διακριτικό τίτλο 'ΑΠΟΛΛΩΝ', που αντιπροσωπεύει το σύνολο των ελλήνων μουσικών, με σκοπό την είσπραξη της προβλεπόμενης στις παραγράφους 1, 2 και 3 του άρθρου 49 του ν. 2121/1993 εύλογης και ενιαίας αμοιβής. Ότι τα μέλη της-οργανισμοί έχουν υπογράψει συμβάσεις αμοιβαιότητας με τους ενδεικτικά αναφερόμενους στην αίτηση αλλοδαπούς οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης για την είσπραξη και τη διανομή της εύλογης αμοιβής αλλοδαπών φορέων, σε κάθε δε περίπτωση έχουν την εξουσία αυτή για τους τελευταίους, καθόσον όλο το ξένο ρεπερτόριο δημοσιεύεται συγχρόνως στην Ευρώπη, αμέσως μετά την πρώτη έκδοσή του. Ότι οι τρεις ως άνω οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης-μέλη της, της ανέθεσαν κατά αποκλειστικότητα την εξουσία να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής αυτής, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια και να εισπράττει τη σχετική αμοιβή από τους χρήστες, ανεξαρτήτως εάν η αξίωση αυτή γεννήθηκε πριν ή μετά από την ίδρυσή της, αρκεί να μην ήταν επίδικη. Ότι αυτή [αιτούσα] ως ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης, που η λειτουργία της έχει εγκριθεί σύμφωνα με το άρθρο 54 § 4 του ν. 2121/1993 με την ειδικότερα αναφερόμενη απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού, τεκμαίρεται ότι εκπροσωπεί όλα τα έργα όλων ανεξαιρέτως των δικαιούχων, ημεδαπών και αλλοδαπών, με τους οποίους οι τρεις ως άνω οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης-μέλη της έχουν συνάψει τις ενδεικτικά αναφερόμενες συμβάσεις αμοιβαιότητας. Ότι συνέταξαν από κοινού το αναφερόμενο αμοιβολόγιο, το οποίο, σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ.3 του Ν. 2121/1993, γνωστοποίησαν στο κοινό, με τη δημοσίευσή του στις τρεις αναφερόμενες εφημερίδες, κάλεσαν δε τους χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου, μεταξύ των οποίων και τον καθ' ου, σε υπογραφή συμφωνίας για την

καταβολή των νόμιμων αμοιβών τους. Ότι ο καθ' ου η αίτηση, ο οποίος χρησιμοποιεί δημόσια τέτοιους υλικούς φορείς ήχου με το ραδιοφωνικό του σταθμό στην πόλη των από τη συχνότητα του οποίου μεταδίδει καθημερινά επί 24ώρου για τα έτη 2000 έως 2013, σε ποσοστό, που υπερβαίνει το 80% του προγράμματος του τραγούδια και μουσική του ελληνικού αλλά και του ενδεικτικά αναφερόμενου ξένου ρεπερτορίου, αρνήθηκε να καταβάλει την ως άνω εύλογη και ενιαία αμοιβή. Με βάση το ανωτέρω ιστορικό, το οποίο εκτίθεται εκτενέστερα στην κρινόμενη αίτηση, η αιτούσα επικαλούμενη περαιτέρω επείγουσα περίπτωση, ζητεί να καθοριστεί το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής για τους υλικούς φορείς ήχου, που χρησιμοποίησε ο καθ' ου η αίτηση για τα έτη 2000 έως 2013 στο ποσοστό του 5% των συνολικών ακαθάριστων. κατ' έτος εσόδων, που ανέρχεται συνολικά στο ποσό των 220.000 ευρώ, να υποχρεωθεί ο καθ' ου η αίτηση να τους καταβάλει προσωρινά το ήμισυ των αιτουμένων ποσών, πλέον ΦΠΑ, που ειδικά προσδιορίζουν και να καταδικαστεί στην καταβολή των δικαστικών τους εξόδων. Με το περιεχόμενο και τα αιτήματα αυτά η κρινόμενη αίτηση παραδεκτώς εισάγεται προς συζήτηση ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου, το οποίο είναι καθ' ύλην και κατά τόπο αρμόδιο (άρθρα 683 § 1, 22 ΚΠολΔ, 49 § 1 Ν 2121/1993), κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων (αρθρ. 686 επ. ΚΠολΔ), είναι δε αρκούντως ορισμένη, σύμφωνα με όσα έχουν ήδη εκτεθεί στη μείζονα πρόταση, καθόσον εκτίθενται στο δικόγραφο της όλα τα αναγκαία για τη νομιμοποίηση της αιτούσας στοιχεία. Περαιτέρω η υπό κρίση αίτηση είναι νόμιμη στηριζόμενη στις αναφερόμενες στη μείζονα πρόταση διατάξεις, καθώς και σ' αυτές των άρθρων 176, 729 ΚΠολΔ και πρέπει επομένως να ερευνηθεί περαιτέρω για να κριθεί αν είναι και κατ' ουσία βάσιμη.

Από τις ένορκες καταθέσεις των νομίμως εξετασθέντων μαρτύρων των διαδίκων Αλκμήνης-Δήμητρας Θάνου και Κωνσταντίνου Τσεσμετζή, που εξετάστηκαν με την επιμέλεια της αιτούσας και του καθ' ου αντιστοίχως και από όλα τα προσκομιζόμενα από τους διαδίκους έγγραφα πιθανολογήθηκαν τα ακόλουθα: Η αιτούσα αποτελεί ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης του συγγενικού δικαιώματος του άρθρου 49 παρ. 1, 2 και 3 του Ν. 2121/1993, που ιδρύθηκε με το από 28.9.2011 ιδιωτικό συμφωνητικό με τη μορφή της αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρίας, με νομική προσωπικότητα και δημοσιεύθηκε νόμιμα στο βιβλίο εταιριών του Πρωτοδικείου Αθηνών με α.α.

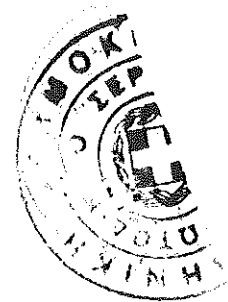


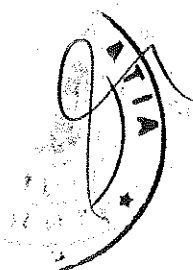
9



15616/6.10.2011. Μόνοι εταίροι της είναι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης, που είχαν συσταθεί νόμιμα, κατ' αρθ. 54 παρ. 4 Ν. 2121/1993 με τους διακριτικούς τίτλους 'ΑΠΟΛΛΩΝ' 'ΕΡΑΤΩ' και 'GRAMMO', για τους μουσικούς, τους τραγουδιστές και τις δισκογραφικές εταιρίες-παραγωγούς υλικών φορέων ήχου και εικόνας αντιστοίχως. Η λειτουργία καθενός από αυτούς εγκρίθηκε με τις υπ' αριθμ. 11083/1997, 11089/1997 και 11084/1997 αποφάσεις του Υπουργού Πολιτισμού, που δημοσιεύτηκαν νόμιμα στην εφημερίδα της Κυβερνήσεως (ΦΕΚ 1164/30-12-97), ο οποίος και ελέγχει σύμφωνα με την παράγραφο 4 του άρθρου 54 του Ν. 2121/1993, την αντιπροσωπευτικότητά τους με βάση το ρεπερτόριο που διαχειρίζονται και τους καλλιτέχνες που καλύπτουν. Η έγκριση λειτουργίας της αιτούσας έγινε με την από 9.12.2011 με αρ. ΥΠΠΟΤ/ΓΔΣΠ/ ΔΙΓΡΑΜ/686/124043 απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού (ΦΕΚ Β 3245/30.12.2011) και σύμφωνα με τις προαναφερόμενες διατάξεις του άρθρου 49 παρ. 6 Ν. 2121/1993 έχει το αποκλειστικό δικαίωμα να διαχειρίζεται και να εισπράττει το δικαίωμα της εύλογης και ενιαίας αμοιβής του άρθρου 49 παρ. 1 του Ν. 2121/1993, εκπροσωπώντας τους οργανισμούς-μέλη της, εκτός αν πρόκειται για αξιώσεις που είχαν καταστεί ήδη επίδικες κατά την ίδρυσή της (αρθ. 49 παρ. 7 Ν. 2121/1993). Στα πλαίσια των ανωτέρω αρμοδιοτήτων και υποχρεώσεων τους τα μέλη της συνέταξαν από κοινού κατάλογο, με τις αμοιβές που απαιτούν από τους χρήστες (αμοιβολόγιο), το οποίο, σύμφωνα με το άρθρο 56 § 3 Ν. 2121/1993, γνωστοποίησαν στο κοινό, δημοσιεύοντας τον στις πανελλαδικής κυκλοφορίας εφημερίδες «ΕΘΝΟΣ» (4.2.1998), «ΤΑ ΝΕΑ» (4.1.1998) και «ΝΑΥΤΕΜΠΟΡΙΚΗ» (3.2.1998), και το ίδιο αμοιβολόγιο δημοσίευσε και η αιτούσα, ως ενιαίος οργανισμός, στις εφημερίδες «ΑΥΓΗ» (20.4.2012), «ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ» (19.4.2012) και «ΚΕΡΔΟΣ» (20.4.2012), ενώ κάλεσαν τους χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή των νόμιμων αμοιβών τους. Σύμφωνα με τον ανωτέρω κατάλογο για ραδιοφωνικούς σταθμούς, που μεταδίδουν από τη συχνότητά τους μουσική και τραγούδια σε ποσοστό μέχρι 20% του προγράμματός τους, το ποσοστό αμοιβής προσδιορίστηκε σε 1% επί των πάσης φύσεως (ακαθαρίστων) εσόδων τους, για τους σταθμούς, που μεταδίδουν τα παραπάνω σε ποσοστό από 21% έως 40% του προγράμματός τους, η αμοιβή ορίστηκε σε 2% επί των εσόδων τους, για τους σταθμούς με

κάλυψη του προγράμματος τους κατά ποσοστό 41% έως 60%, η αμοιβή προσδιορίστηκε σε 3% των εσόδων τους, για τους σταθμούς με κάλυψη προγράμματος κατά ποσοστό από 61% έως 80%, η αμοιβή προσδιορίστηκε σε 4% επί των εσόδων τους και τέλος για τους σταθμούς, που χρησιμοποιούν τη μουσική αυτή σε ποσοστό πάνω από 80% του προγράμματος τους, η αμοιβή ορίστηκε σε ποσοστό 5% επί των πάσης φύσεως εσόδων τους, πλέον ΦΠΑ. Περαιτέρω, ορίστηκε από την αιτούσα ως ελάχιστη κατ' έτος αμοιβή το ποσό των 15.000 ευρώ για τους ραδιοφωνικούς σταθμούς που εκπέμπουν στο Ν. Αττικής και τους ραδιοφωνικούς σταθμούς εθνικής εμβέλειας, το ποσό των 3.500 ευρώ ετησίως για ραδιοφωνικό σταθμό που εκπέμπει στο Ν. Θεσσαλονίκης και το ποσό των 1500 ευρώ για κάθε ραδιοφωνικό σταθμό που εκπέμπει στους λοιπούς σταθμούς της χώρας, πλην της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης, ενώ όπως κατέθεσε η μάρτυρας απόδειξης, σε περίπτωση υπογραφής σύμβασης, χωρίς μεσολάβηση δικαστικής διαδικασίας, για ραδιοφωνικό σταθμό που εκπέμπει στους λοιπούς σταθμούς της χώρας, πλην της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης, το ποσό ανέρχεται σε 500 ευρώ για τα έτη έως και το 2011 και σε 850 ευρώ από το 2012 και εφεξής. Σημειώνεται ότι, σύμφωνα με όσα εκτέθηκαν στη μείζονα σκέψη, η αιτούσα νομιμοποιείται, κατά τεκμήριο, σύμφωνα με τα άρθρα 55 § 2 και 58 Ν 2121/1993 να ενεργήσει δικαστικά για τον καθορισμό και την είσπραξη της εύλογης και ενιαίας αμοιβής του άρθρου 49 παρ.1 του Ν. 2121/1993, για όλους τους πνευματικούς δημιουργούς και για όλα τα έργα για τα οποία δηλώνει εγγράφως ότι έχει αυτή την εξουσία, ενώ ο καθ' ου η αίτηση δεν αποδεικνύει το αντίθετο προς ανατροπή του ανωτέρω τεκμηρίου. Εξάλλου τα μέλη της αιτούσας, κατόπιν διαπραγματεύσεων με την 'Πανελλήνια Ένωση Ιδιοκτητών Ραδιοφωνικών Σταθμών» (ΠΕΙΡΑΣ), που συστήθηκε το 2002, όπως προκύπτει από το προσκομιζόμενο από την αιτούσα καταστατικό της, που δημοσιεύθηκε νόμιμα, και εκπροσωπεί μεγάλο αριθμό περιφερειακών ραδιοφωνικών σταθμών, συνήψαν με μεγάλο αριθμό ραδιοσταθμών της περιφέρειας συμβάσεις, το περιεχόμενο των οποίων αποτελούσε αποτέλεσμα των διαπραγματεύσεων μεταξύ των Οργανισμών Συλλογικής Διαχείρισης και της ΠΕΙΡΑΣ. Περαιτέρω, η αιτούσα προέβη σε διαπραγματεύσεις και με την «Ένωση Ιδιοκτητών Ιδιωτικών Ραδιοφώνων Θεσσαλονίκης», όπως προκύπτει από τις προσκομισθείσες από την αιτούσα συμβάσεις που συνήψε με ραδιοφωνικούς





σταθμούς της Θεσσαλονίκης. Εξάλλου, κατόπιν αιτήσεως της αιτούσας έχουν εκδοθεί πολλές δικαστικές αποφάσεις, αρκετές από τις οποίες προσκομίζουν με τις οποίες κρίθηκε ότι νομιμοποιούνται ενεργητικά για την επιδίωξη του καθορισμού και της επιδίκασης της εύλογης αμοιβής τόσο ημεδαπών όσο και αλλοδαπών φορέων συγγενικών δικαιωμάτων.

Ο καθ' ου είναι ιδιοκτήτης του ραδιοφωνικού σταθμού με το διακριτικό τίτλο ο οποίος είναι μη ενημερωτικός και καθ' όλη τη διάρκεια των ετών 2000-2013 μετέδιδε από τη συχνότητα του στους 98,2 μεγακύκλους, εντός της περιφερειακής ενότητας Σερρών, καθημερινά επί 24ωρης βάσης ελληνικό μουσικό ρεπερτόριο, σε ποσοστό πάνω από 80% του συνολικού προγράμματός του. Η αιτούσα κάλεσε τον καθ' ου για υπογραφή σχετικής σύμβασης το Νοέμβριο του 2013, ενημερώνοντάς τον για τους όρους της σύμβασης που είχε υπογραφεί κατόπιν διαπραγματεύσεων με την Πανελλήνια Ένωση Ιδιοκτητών Ραδιοφωνικών Σταθμών (ΠΕΙΡΑΣ). Ο καθ' ου ενημέρωσε την αιτούσα ότι αποτελεί μέλος της «Ένωσης Ιδιοκτητών Ραδιοσταθμών Σταθμών Μακεδονίας-Θράκης και νήσων Αιγαίου», που συστήθηκε τον Αύγουστο του 2013 και μέσω της οποίας θα γινόταν η σχετική διαπραγμάτευση. Ακολούθησε συνάντηση στις αρχές του 2014 μεταξύ των εκπροσώπων της αιτούσας και της εν λόγω Ένωσης, η οποία δεν κατέληξε σε σύναψη συμφωνίας. Συνεπώς συντρέχει νόμιμη περίπτωση για τον προσωρινό καθορισμό της επίδικης εύλογης αμοιβής από το παρόν Δικαστήριο για τα έτη 2000-2013, την οποία ο καθ' ου αρνείται να καταβάλει.

Ως κριτήριο για τον υπολογισμό της εν λόγω αμοιβής πρέπει να ληφθεί υπόψη η συμβολή του καθ' ου στην εκμετάλλευση του μουσικού ρεπερτορίου αφού ο χαρακτήρας του ανωτέρω ραδιοφωνικού σταθμού είναι αμιγώς ψυχαγωγικός ενώ από τα ίδια ως άνω αποδεικτικά μέσα πιθανολογήθηκε ότι τα έξοδα του σταθμού θα ήταν τεράστια, αν στη θέση του μουσικού ρεπερτορίου, το οποίο μετέδιδε καθημερινά από υλικούς φορείς ήχου παραγωγής των εταιριών δίσκων, ο καθ' ου απασχολούσε στη διάρκεια του προγράμματος, σε ζωντανή μετάδοση, τραγουδιστές, ορχήστρα και στούντιο, τα οποία αυτός απέφυγε από τη χρήση των υλικών φορέων ήχου ενώ αντίθετα σημειώθηκε πτώση στις πωλήσεις των ψηφιακών δίσκων των δημιουργών του μουσικού ρεπερτορίου, που χρησιμοποιεί γιατί η μετάδοση των έργων τους λειτουργεί αποτρεπτικά ως προς την αγορά ψηφιακών



δίσκων από το κοινό. Όπως ήδη αναφέρθηκε, το ποσοστό κάλυψης από ελληνικό μουσικό ρεπερτόριο του προγράμματος του σταθμού του καθ' ου η αίτηση, υπερέβαινε το επίδικο χρονικό διάστημα ποσοστό 80%, ενώ ο εν λόγω σταθμός έχει μεγάλη ακροαματικότητα στην πόλη των ενώ το Σεπτέμβριο του 2014 κατείχε την πρώτη θέση, με ακροαματικότητα 43,1%.

Ο καθ' ου ισχυρίζεται ότι τα ακαθάριστα έσοδα της επιχείρησής του ανέρχονται για το έτος 2000 στο ποσό των 5.107,85 ευρώ, για το έτος 2001 στο ποσό των 2.846,66 ευρώ, για το έτος 2002 στο ποσό των 913,17 ευρώ, για το έτος 2003 στο ποσό των 281 ευρώ, για το έτος 2004 στο ποσό των 797,46 ευρώ, για το έτος 2005 στο ποσό των 4.360 ευρώ, για το έτος 2006 στο ποσό των 4.100 ευρώ, για το έτος 2007 στο ποσό των 5.520 ευρώ, για το έτος 2008 στο ποσό των 3.004,79 ευρώ, για το έτος 2009 στο ποσό των 2.360,76 ευρώ, για το έτος 2010 στο ποσό των 580 ευρώ, για το έτος 2011 στο ποσό των 760 ευρώ και για το έτος 2012 στο ποσό των 0 ευρώ, ενώ προσκομίζει και αντίγραφα του εντύπου Ε3 των φορολογικών του δηλώσεων για τις αντίστοιχες χρήσεις. Ωστόσο, οι εν λόγω φορολογικές δηλώσεις δεν έχουν ελεγχθεί και σε κάθε περίπτωση κρίνεται ότι είναι αδύνατη η διατήρηση ενός ραδιοφωνικού σταθμού επί τόσα έτη με τα ως άνω δηλωθέντα ακαθάριστα έσοδα και επομένως δεν καθίσταται δυνατός ο υπολογισμός της εύλογης αμοιβής με βάση ποσοστό επί των ακαθαρίστων εσόδων. Λαμβάνοντας υπόψη όλα τα ανωτέρω, η εύλογη αμοιβή που ο καθ' ου οφείλει στην αιτούσα πρέπει να καθορισθεί στο συνολικό ποσό των επτά χιλιάδων επτακοσίων (7.700) ευρώ για όλο το επίδικο χρονικό διάστημα.

Τέλος ο ισχυρισμός της καθ' ης η αίτηση ότι η αιτούσα υπέβαλε την υπό κρίση αίτηση κατά προφανή υπέρβαση των ορίων, που επιβάλλουν η καλή πίστη, τα χρηστά ήθη και ο κοινωνικός και οικονομικός σκοπός του δικαιώματος καθορισμού της εύλογης αμοιβής, κάνοντας κατάχρηση της δεσπόζουσας θέσης της στην αγορά με τον εκ μέρους της μονομερή και αυθαίρετο προσδιορισμό του ύψους της αμοιβής αυτής πρέπει να απορριφθεί ως μη νόμιμος. Τούτο διότι αφενός μεν ο εκ μέρους της αιτούσας προσδιορισμός του ποσού της εύλογης και ενιαίας αμοιβής με το ως άνω αμοιολόγιο καθορίζεται μετά από διαπραγμάτευση με τους χρήστες και αφετέρου το Δικαστήριο επιλαμβανόμενο της υπόθεσης σε περίπτωση διαφωνίας του ενιαίου οργανισμού συλλογικής διαχείρισης και των χρηστών,

δε δεσμεύεται από το συντασσόμενο κάθε φορά από την αιτούσα αμοιβολόγιο.



Με βάση όλα τα ανωτέρω, η υπό κρίση αίτηση πρέπει να γίνει εν μέρει δεκτή ως κατ' ουσία βάσιμη, η εύλογη αμοιβή δε που πρέπει να καταβάλει ο καθ' ου η αίτηση για τη χρήση υλικών φορέων ήχου στον προαναφερθέντα ραδιοφωνικό σταθμό, πρέπει να καθοριστεί για τα επίδικα έτη των ετών 2000 έως και 2013 στο συνολικό ποσό των 7.700 ευρώ. Περαιτέρω πιθανολογήθηκε ότι συντρέχει επείγουσα περίπτωση για την προσωρινή επιδίκαση του μισού του ως άνω προσδιορισθέντος ποσού της εν λόγω εύλογης αμοιβής των δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων, πλέον ΦΠΑ επί των εκδοθέντων τιμολογίων, ώστε να μειωθεί η οικονομικής ζημιά της αιτούσας και να μην υποστούν οι εκπροσωπούμενοι από αυτήν δημιουργοί ανεπανόρθωτη βλάβη, πολλοί εκ των οποίων αποβλέπουν στο έσοδο αυτό για την κάλυψη των μη επιδεκτικών αναβολής βιοτικών αναγκών τους. Τέλος τα δικαστικά έξοδα των διαδίκων πρέπει να συμψηφισθούν στο σύνολό τους, κατ' αρθ. 178 παρ.1 ΚΠολΔ.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

ΔΕΧΕΤΑΙ ΕΝ ΜΕΡΕΙ την αίτηση.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ προσωρινά το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής που ο καθ' ου πρέπει να καταβάλει στην αιτούσα για τους υλικούς φορείς του ήχου που χρησιμοποίησε στο ραδιοφωνικό του σταθμό για τα έτη 2000 έως και 2013 στο ποσό των επτά χιλιάδων επτακοσίων (7.700) ευρώ.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ τον καθ' ου να καταβάλει προσωρινά στην αιτούσα το ήμισυ του ανωτέρω ποσού και συγκεκριμένα το ποσό των τριών χιλιάδων οκτακοσίων πενήντα (3.850) ευρώ, μετά του αναλογούντος ΦΠΑ.

ΣΥΜΨΗΦΙΖΕΙ στο σύνολό τους τα δικαστικά έξοδα των διαδίκων.

Κρίθηκε, αποφασίστηκε και δημοσιεύθηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στις χωρίς την παρουσία των διαδίκων και των πληρεξουσίων δικηγόρων τους, στις 14 Νοεμβρίου 2014, με τη σύμπραξη της Γραμματέως

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ



ΕΠΙΤΡΟΦΗ ΕΠΙΤΡΕΠΤΙΚΩΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ
Σ.Ο.Π. 120/15
Γραμματέας

Ελισάβ. Συμεωνίδου